

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 429/2025
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Добривоје Трајковић, адвокат из ..., против туженог Рудника олова и цинка „ГРОТ“ доо Врање, Крива Феја, коју заступа пуномоћник Марина Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 863/2024 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 863/2024 од 06.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Допунском пресудом Основног суда у Врању П1 144/23 од 02.11.2023. године усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан је тужени да тужиљи на име изостале зараде због незаконитог отказа уговора о раду за период од 01.03.2010. године до 06.07.2018. године исплати појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате, док је захтев тужиље за веће износе од досуђених до тражених са законском затезном каматом, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код надлежног фонда ПИО према износима обрачунате изгубљене зараде из става 1. изреке пресуде по стопама које важе на дан уплате и повеже радни стаж. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове парничног поступка у износу од 2.653.737,00 динара са законском затезном каматом на износ трошкова заступања од 2.594.550,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 863/2024 од 06.06.2024. године ставом првим изреке, потврђена је допунска првостепена пресуда у првом и другом ставу изреке и у овом делу жалба тужиље је одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је иста пресуда у трећем ставу изреке тако што је тужени обавезан да

тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 863.593,25 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиље од наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 2.653.737,00 динара одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, побијајући пресуду у целости, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23) па је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку није дошло до пропуста у примени нити до погрешне примене било које одредбе наведеног закона, због чега нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на радном месту ..., на основу уговора о раду од 01.04.2005. године и од 29.08.2008. године. Тужиља је дана 19.02.2009. године потписала анекс уговора о раду којим је привремено на годину дана, упућена на рад у агенцију ФТО „Блед“ Врање, са правом да се врати на рад код свог послодавца 01.03.2010. године. Наведена Агенција је донела тужиљи решење о отказу уговора о раду број 20/09 од 18.06.2009. године због непоштовања радне дисциплине, али ово решење је поништено, као незаконито, делимичном пресудом Основног суда у Врању П1 878/2010 од 11.05.2015. године и наложено је да наведена Агенција повеже радни стаж тужиљи до 21.04.2010. године, када је агенција брисана из регистра. Пресуда је постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1969/15 од 02.10.2015. године. Делимичном пресудом П1 878/10 од 23.10.2017. године одлучено је о захтеву тужиље за накнаду штете у виду изосталих зарада због незаконитог престанка радног односа код наведене агенције за период од 01.03.2009. године до 21.04.2010. године, о накнади штете за неискоришћени годишњи одмор за 2009. године и уплати доприноса за обавезно осигурање, а одбијен је тужбени захтев за исплату регреса за 2009. годину, док је тужени Рудник „ГРОТ“ обавезан да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној квалификацији, као и да јој исплати зараду на име прековременог рада за период од 01.01.2007. године до 31.01.2009. године и накнаду штете на име неискоришћеног годишњег одмора. Ова пресуда је делимично потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 254/18 од 09.03.2018. године и то за враћање на рад и исплату прековременог рада, док је у осталом делу укинута у односу на првотужену у погледу исплате зарада за период од 01.03.2009. године до 21.04.2010. године, а у односу на друготуженог за накнаду штете на име неискоришћеног годишњег одмора.

Тужила је враћена на рад код туженог Рудника „ГРОТ“ закључењем анекса уговора о раду од 01.06.2018. године на радно место ... са уговореном минималном зарадом увећаном за минули рад. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђен је износ изостале зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 01.03.2010. године до 06.07.2018. године у неколико варијанти које су ближе наведене у налазу и мишљењу вештака и образложењу другостепене пресуде.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је утврдио да тужили припада накнада штете на име изгубљене зараде за спорни период, и то у висини обрачунатој према одлуци туженог број 478-1 од 17.03.2009. године по којој радницима друштвеног стандарда припада минимална зарада. Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда да тужили припада накнада штете за изосталу зараду због незаконитог престанка радног односа у висини минималне зараде са додатим минулим радом према одлуци туженог и обрачуну зараде радника по радним јединицама од 17.03.2009. године. Ово зато што је у спорном периоду тужила била ван радног односа, услед незаконитог престанка радног односа, а цела радна јединица у којој је радила није била у оквиру туженог, већ су просторије дате у закуп трећим лицима, па у том смислу нема одговарајућег упоредног радника који је радио на радном месту као и тужила и остваривао зараду код туженог. С обзиром да је тужила пре престанка радног односа код упућеног послодавца остваривала минималну зараду, да је код туженог била у примени одлука која приписује минималну зараду за јединицу Друштвеног стандарда, као и да је тужила код туженог враћена на рад на радно место где остварује минималну зараду, изостала зарада се може обрачунати једино према износима минималне зараде.

На утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право доносећи побијану одлуку, за коју је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Неосновано се у ревизији указује да тужили припада накнада штете у већем износу, према упоредном раднику, с обзиром да тужила у спорном периоду није радила, када је враћена на рад остварује минималну зараду, а Одлуком о начину обрачуна зараде по радним јединицама број 478-1 од 17.03.2009. године за радну јединицу друштвени стандард где је тужила радила пре упућивања код другог послодавца утврђена је минимална зарада. Дакле, износ минималне зараде коју су судови досудили тужили, на име накнаде штете, представља стварну штету коју је она претрпела јер је то зарада коју би тужила остварила да је заиста радила у спорном периоду. Тужила није доказала, како то правилно закључује другостепени суд, да би у спорном периоду, да је остала на раду код туженог, остваривала већу зараду од минималне.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

С обзиром на успех тужиле у спору и трошкове који су били нужни за вођење поступка, правилна је и одлука о трошковима поступка из става другог изреке побијане пресуде, као и одлука о трошковима другостепеног поступка.

Тужилца није успела у ревизијском поступку, због чега нема право на трошкове тог поступка које је тражила и определила у ревизији, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић